

ทฤษฎีการเรียนรู้กับการอ่าน

ทฤษฎีการเรียนรู้มีความสำคัญในการอ่านของนักเรียนเป็นอย่างมาก เพราะการอ่านเป็นกระบวนการอย่างหนึ่งของการเรียนรู้ ครูหรือผู้หน้าที่เกี่ยวข้องทางการอ่านควรจะรู้ทฤษฎีการเรียนรู้แล้วเชื่อมโยงทฤษฎีการเรียนรู้ให้สัมพันธ์กับการสอนอ่าน กากิลล์ (Garguils 1971:20-24) ได้เสนอหลักสำคัญ 3 ประการของการเรียนรู้ซึ่งนำมาใช้ในกระบวนการสอนอ่านได้และจะทำให้การอ่านของนักเรียนมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น คือ

1. การเรียนรู้จำแนก (discrimination learning)
2. ทฤษฎีเสริมกำลัง (reinforcement)
3. การถ่ายโยงการเรียนรู้ (transfer of learning)

การเรียนรู้จำแนก เป็นความสามารถในการเห็นความแตกต่างระหว่างสิ่งหลายสิ่ง การเรียนรู้จำแนกเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการสอนอ่าน เพราะทำให้นักเรียนสามารถจำแนกความแตกต่างของคำ ลักษณะรูปร่างของตัวอักษร แนวความคิดของผู้เขียนและความหมายของคำต่าง ๆ ได้ เช่น นักเรียนสามารถจำแนกความแตกต่างได้ว่า b แตกต่างจาก d และ saw แตกต่างจาก was เป็นต้น เมื่อนักเรียนจำแนกความแตกต่างได้การเรียนรู้ก็เกิดขึ้น

ทฤษฎีการเสริมกำลังมีความสำคัญต่อการสอนอ่านเช่นกัน ธอร์นดิค (Thorndike) มีความเห็นตรงกับทฤษฎีการให้รางวัลและการทำโทษของสกินเนอร์ (Skinner) ซึ่งได้อธิบายตรงกันว่า ถ้าการกระทำพฤติกรรมใด ๆ ได้ผลเป็นที่น่าพอใจจะเป็นแรงจูงใจให้คน หรือสัตว์กระทำพฤติกรรมนั้นต่อไปอีกหลายครั้ง แต่หากได้ผลไม่น่าพอใจ คนก็จะหยุดทำพฤติกรรมนั้น (Hilgard 1964:7) วิธีเสริมกำลังทำได้หลายวิธี เช่น การพูดชมเชย การพูดทวนคำตอบของเด็ก การแสดงท่าทางยอมรับ เช่น ผงกศีรษะ ยิ้มรับ ประบมือ การให้คะแนน การให้รางวัล เป็นสิ่งของหรือสัญลักษณ์รูปต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นการเสริมกำลังทั้งสิ้น ครูควรนำการเสริมกำลังมาใช้ในการอ่านให้แก่นักเรียนเพื่อเร้าใจให้เกิดความรักในการอ่าน เป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียนมีความพยายามและมีความสนุกในการอ่าน ซึ่งตรงกับความคิดของ เบลเดม (Beldem

อ้างใน จริลักษ์ณ์ บุณยะกาญจน 2525:30) ที่ว่า เด็ก ๆ มักจะอ่านได้ดีถ้าเขามีความรู้และอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดีโดยครูให้กำลังใจ ซึ่งจัดเป็นการเสริมแรงให้การอ่านมีผลดียิ่งขึ้น

นอกจากสิ่งที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้ว การถ่ายโยงการเรียนรู้ (transfer of learning) มีบทบาทต่อการอ่านมาก เพราะเป็นการโยงเอาผลการเรียนรู้จากสถานการณ์หนึ่งไปใช้กับอีกสถานการณ์หนึ่ง เอลลิส (Ellis อ้างถึงใน จริลักษ์ณ์ บุณยะกาญจน 2525:31) ได้แบ่งการถ่ายโยงไว้ 3 ลักษณะคือ การถ่ายโยงทางบวก (positive transfer) คือ การเรียนรู้ในสถานการณ์หนึ่งมีผลส่งเสริมการเรียนรู้ในอีกสถานการณ์หนึ่ง ตัวอย่างเช่น ถ้านักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับชื่อตัวอักษร จนสามารถจำได้แม่นยำ เมื่อนักเรียนอ่านคำศัพท์ในภาษาอังกฤษ นักเรียนสามารถใช้ความรู้เดิมเรื่องตัวอักษรมาเสริมความรู้ด้านการอ่านออกเสียงของตนเองให้ถูกต้องได้ ส่วนการถ่ายโยงในทางลบ (negative transfer) นั้น เป็นการเรียนรู้ในสถานการณ์หนึ่งที่มีผลขัดขวาง หรือชะลอการเรียนรู้ในอีกสถานการณ์หนึ่ง และอันตบสุดท้ายคือ การถ่ายโยงเป็นศูนย์ (zero transfer) คือ การเรียนรู้ในสถานการณ์หนึ่งที่ไม่ส่งผลส่งเสริม ขัดขวางหรือชะลอการเรียนรู้ในอีกสถานการณ์หนึ่ง หลักการถ่ายโยงนี้มาใช้ในการอ่านได้ เพราะการถ่ายโยงจากประสบการณ์การอ่านเก่ามาใช้ในการอ่านใหม่ได้ (กัญญา ธรรมมงคล 2526:28) การถ่ายโยงจะมีผลดีต่อการอ่านมากขึ้นอยู่กับความสามารถของครูที่จะพยายามสร้างสถานการณ์ที่ผ่านมาและสถานการณ์ใหม่ให้อยู่ในรูปของการส่งเสริมการอ่าน (positive transfer) และต้องระวังไว้ว่า การถ่ายโยงทางลบ (negative transfer) จะเกิดขึ้นถ้าครูผู้สอนสร้างสถานการณ์ให้มีผลขัดขวางต่อการอ่านของนักเรียนตัวอย่างเช่น ทุกครั้งที่ครูเข้าสอนอ่านภาษาอังกฤษ ครูไม่ให้ให้นักเรียนทำกิจกรรมอะไร นักเรียนนั่งฟัง ครูแปลให้นักเรียนฟังจนจบแล้วถามให้นักเรียนตอบ เมื่อนักเรียนตอบไม่ได้ ครูโกรธทำโทษนักเรียนอย่างรุนแรงและคาดหวังให้นักเรียนตอบให้ได้ บรรยากาศในการเรียนการสอนตึงเครียดไม่แจ่มใส เมื่อครูทำเช่นนี้ทุกครั้งบ่อยเข้า เกิดเป็นเงื่อนไขว่า เมื่อนักเรียนคิดถึงภาษาอังกฤษ ก็คิดถึงวิธีการสอนของครูที่น่าเบื่อหน่าย และเกิดการไม่อยากเรียนเป็นการถ่ายโยงในทางลบเป็นอย่างยิ่ง

โดยสรุปจะเห็นได้ว่าทฤษฎีการเรียนรู้ด้านการเรียนรู้ค่าแรก การเสริมกำลังใจ และการถ่ายโยงการเรียนรู้ มีความสำคัญต่อการสอนอ่านมาก ครูผู้สอนควรนำทฤษฎีการเรียนรู้มาดัดแปลงใช้กับการสอนอ่านโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนทั้งทางด้านสติปัญญา และองค์ประกอบอื่น ๆ ควบคู่กันไปด้วย

ภาษาคำศัพท์เชิงจิตวิทยากับการอ่านภาษาอังกฤษ

ในสมัยโบราณนักภาษาคำศัพท์มีแนวความคิดว่า การเรียนรู้ภาษาเกิดขึ้นในรูปแบบของการตอบสนองต่อสิ่งเร้า (stimulus-response) เพราะถือว่าการเรียนรู้ภาษาเป็นการเพาะนิสัย (habit formation) การเรียนรู้ภาษาในสมัยโบราณจึงเน้นการท่องจำและการเลียนแบบแต่เพียงอย่างเดียว นับเป็นเวลานานร่วม 300 ปีที่นักภาษาคำศัพท์นำแนวคิดนี้มาใช้ในการสอนอ่านโดยแยกการอ่านออกจากการใช้ความคิดและมุ่งเน้นว่า การอ่านคือ การผสมอักษรและออกเสียงคำได้ ถือเป็นการอ่านที่สมบูรณ์แล้ว (Fitzgerald 1966:16-18)

ในเวลาต่อมา นักการศึกษาจำนวนมากมีความเห็นขัดแย้งกับหลักการข้างต้น และเชื่อว่า การอ่านต้องใช้ความคิด ความรู้สึก การใช้เหตุผล การวิเคราะห์ สังเคราะห์ การประเมิน ฯลฯ เข้าร่วมในขณะที่อ่านด้วยเพราะความคิดเป็นองค์ประกอบสำคัญของการอ่าน (Eskey, 1975:210-211) ธอร์นไดค์ (Thorndike) เป็นบุคคลแรกที่พิสูจน์ให้เห็นว่าการอ่านต้องใช้ความคิด เขาได้ทำงานวิจัยด้านการอ่านที่สำคัญมาก ชื่อ Reading as Reasoning ซึ่งตีพิมพ์เมื่อ ค.ศ.1917 แต่ถึงอย่างนั้นก็ตามการยอมรับว่าการอ่าน คือการใช้ความคิดเพ็งมายอมรับกันจริง ๆ เมื่อปี ค.ศ.1950 นี้เอง (Lutoslowski 1975:196)

ในรอบสิบปีที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน การสอนอ่านได้เปลี่ยนแปลงแนวทางใหม่โดยผู้สอนอ่านเน้นให้ผู้อ่านรู้จักการคาดคะเนอย่างมีแนวทาง ให้อ่านโดยวิธีการเดาความหมายของคำจากเนื้อเรื่อง (context) และเน้นให้ผู้อ่านอ่านเพื่อสัจใจความ (reading for meaning) แทนที่จะอ่านคำต่อคำ (word by word) หลักการเหล่านี้เป็นการสอนอ่านที่อิงหลักภาษาคำศัพท์เชิงจิตวิทยา (psycholinguistics) ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่พัฒนามาจากคำศัพท์สองสาขา คือ จิตวิทยาการรับรู้ (cognitive psychology) และภาษาคำศัพท์ (linguistics) คุณค่าที่สำคัญของภาษาคำศัพท์เชิงจิตวิทยา คือ ช่วยให้ความรู้ในเรื่องขบวนการของการสอนอ่าน (ฉัตรสุดา 2526:1) ดังนั้นคำศัพท์สาขานี้จึงมีประโยชน์อย่างมหาศาลแก่องค์กรการการสอนอ่านในปัจจุบันเป็นอย่างมาก

นักการศึกษาที่มีชื่อเสียงที่สุดและมีอิทธิพลอย่างมากต่อภาษาคำศัพท์เชิงจิตวิทยา คือ ชอมสกี (Chomsky) แนวความคิดของเขาสร้างความเปลี่ยนแปลงให้แก่วงการสอนภาษาเป็นอย่างมากจนเกิดภาษาคำศัพท์แนวใหม่ที่เรียกว่า ภาษาคำศัพท์แนว Chomskian หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า Transformation Generative Grammar (Brumfit and Johnson 1981:1-4) ภาษาคำศัพท์แนว Chomskian ได้เล็งเห็นความสำคัญของภาษา

2 ระดับ ระดับแรกคือ ภาษาในระดับที่มองเห็นได้ด้วยตา หรือโครงสร้างผิว (surface structure) และอีกระดับหนึ่ง คือ ระดับความหมาย (meaning) หรือ โครงสร้างลึก (deep structure) โดยมีกฎไวยากรณ์ (syntax) เป็นตัวเชื่อม จากหลักการที่ ช่อมล็ก (Chomsky) ค้นพบตัวเอง การสอนอ่านในปัจจุบันจึงเน้นให้ผู้อ่าน "อ่านความหมาย" โดยมี ไวยากรณ์และประสัการณืทางด้านภาษาเป็นเครื่องช่วย (Bloomfield 1942:125-130)

ช่อมล็ก (Chomsky) ไม่เห็นด้วยกับการสอนภาษาที่เน้นการท่องจำและการเลียนแบบ แต่เพียงอย่างเดียว เขากล่าวว่า การสอนภาษาในแนวดังกล่าวเป็นการแยกภาษาออกจากความคิด (nonmentalistic) ซึ่งผิดหลักชีววิทยาของมนุษย์ เขาเน้นว่าการเรียนภาษาไม่ควร แยกจากความคิด (mentalistic) เพราะมนุษย์เรียนรู้ภาษาแตกต่างจากสัตว์ เช่น นกแก้ว นกขุนทอง หรือลิง มนุษย์เป็นผู้ใช้ภาษาและ "ผู้ใช้ภาษา คือ ผู้ใช้^{ใช้ความคิด}ความคิด" (Brumfit and Johnson 1981:1-4) ดังนั้นภาษาคำศัพท์เชิงจิตวิทยาตามแนวของ ช่อมล็ก (Chomsky) จึง มุ่งให้ความสำคัญของความสัมพันธ์ระหว่างภาษา และความคิดเป็นหลักใหญ่

กูตแมน (Goodman 1967:126-135) มีความเห็นเช่นเดียวกับ ช่อมล็ก (Chomsky) เขาได้เสนอแบบจำลอง (model) ของการอ่านซึ่งอิงหลักภาษาคำศัพท์เชิงจิตวิทยา และถือว่า ขบวนการในการอ่านที่เขา เสนอมีความเป็นล้ากล คือไม่ว่าผู้อ่านจะอ่านภาษาอะไร ขบวนการ จะต้องเริ่มต้นด้วยการมองเห็น (see) โดยการโย้ตา "มอง" (look) และในขณะที่ลุ่มอง รับรู้ตัวอักษรนั้น ผู้อ่านจะต้องมีการคาดการณ์ล่วงหน้า (prediction) บนพื้นฐานของความรุ้ และประสัการณืในอดีต ขบวนการอ่านจึงเป็นวงจรเช่นนี้จนกว่าจะอ่านจบ หลักการของกูตแมน (Goodman) จึงลัดตล้องกับความคิดเห็นของช่อมล็ก (Chomsky) ในแง่ที่ว่าขบวนการอ่าน เป็นความสัมพันธ์ระหว่าง "ภาษาและความคิด"

ภาษาคำศัพท์เชิงจิตวิทยากับการสอนอ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

ตามหลักการที่ กูตแมน (Goodman) ได้เสนออย่างตั้นนั้นเป็นการสอนอ่านที่เหมาะสมกับ ผู้เรียนภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษา (native speaker) เพราะการสอนให้นักเรียนอ่าน ภาษาของตัวเองกับการสอนให้นักเรียนอ่านภาษาต่างประเทศแตกต่างกันมาก ผู้เรียนภาษาอังกฤษ ที่มีภาษา อังกฤษเป็นภาษาประจำชาตินั้นมีสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยให้ต้องโย้ภาษาอังกฤษตลอดเวลา เพราะเป็นภาษาที่ต้องลือความหมายตั้งแต่แรกเกิด การสอนอ่านอังกฤษให้แก่ักเรียนที่มีภาษา อังกฤษ ประจำชาติจึงเป็นลิ่งที่ง่าย เพราะนักเรียนเหล่านั้นมี intuitive knowledge คือ "การรุ้แจ้ง

โดยสัญญาตยานในภาษาของตน" เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว การล่อนอ่านโดยการไ้ใช้วิธีการให้นักเรียนอ่านเรื่องตามสัทพ้งด้วยการคาดคะเน หรือเดาความหมายจากเนื้อเรื่อง (context) จึงเป็นไปได้ง่ายสำหรับผู้ไ้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ แต่สำหรับนักเรียนญี่ปุ่น นักเรียนไทย และนักเรียนชาติต่าง ๆ ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะการล่อนอ่านด้วยวิธีดังกล่าวแก่เด็กในระดับเริ่มเรียนภาษาแล้ว การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ยากมากนอกเสียจากครูต้องไ้ใช้กิจกรรมล่ง เสริมการอ่านและอุปกรณที่เร้าความสนใจเข้าช่วย (Yorio 1971:107)

ตามหลักภาษาคาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) ได้เสนอแนะแนวทางว่า การล่อนอ่านที่จะประลบลผลสำเร็จนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยที่สาคัญ 4 อย่างคือ

1. ความรู้ทางภาษา (linguistic knowledge)
2. ประลบลการณ โลกทัศน์ ความรู้และความพร้อมในเนื้อหาต่อลิ่งที่อ่านของผู้อ่าน (conceptual readiness)
3. ความล่งบูรณในตนเองของเนื้อเรื่อง หรืองานเขียนนั้น ๆ (conceptual or semantic completeness)
4. โครงสร้างของงานเขียน (text schema)

ในปัจจัยทั้ง 4 ประการที่มีผลลสำเร็จต่อการอ่านข้างต้นนี้ โคดี (Coady 1982:27-28) กล่าววว่า ครูล่นมากให้ความสาคัญกับความรู้ทางภาษา (linguistic knowledge) มากที่สุด คีร์รตัน ฟีละคูปต์ (2528:21) มีความเห็นเช่นเดียวกับโคดี (Coady) ในแง่ที่ว่า การล่อนอ่านอังกฤษแก่เด็กระดับเริ่มตั้นนั้น ครูต้องฝึกฝนความรู้ทางภาษาในระดับที่เป็นรูปธรรม (concrete) อันได้แก่ การรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่าง "เสียงและคำ" ให้มากที่สุดก่อนเป็นอันดับแรก เมื่อผู้อ่านมีพัฒนาการในการอ่านเพิ่มมากขึ้น เข้าใจความหมายและล่านสามารถล่อความหมายได้ตามควรแก่ระดับแล้ว นักเรียนจะพัฒนาความล่านสามารถในการอ่านขึ้นถึงระดับที่เป็นนามธรรม (abstract) ซึ่งเป็นระดับที่นักเรียนล่านสามารถจับใจความวิเคราะห วิจารณ ให้เหตุผลแยกแยะถึงความหมายที่แฝงเร้นอยู่ในเนื้อหาได้

ความหมายของการอ่าน

ผู้เขียนชาญ และนักการศึกษาด้านการอ่านปัจจุบันให้ความหมายของการอ่านไว้ต่าง ๆ กัน ในที่นี้จะนำความหมายของการอ่านเฉพาะที่น่าล่นใจมา เสนอคือ

เดล (Dale 1976:4-5) ให้ความหมายของการอ่านว่า คือ การให้ความหมายแก่สัญลักษณ์ที่พิมพ์ขึ้น เพื่อถอดความหมายจากสัญลักษณ์นั้น ๆ ในขณะที่อ่าน ผู้อ่านจะรับเอาความคิดและความรู้สึกของผู้เขียนร่วมไปด้วย การเขียนและการอ่านเป็นของคู่กัน การเขียนเปรียบเสมือนฝ่ายผลิต การอ่านเปรียบเสมือนฝ่ายบริโภค การอ่านจึงต้องเกี่ยวข้องกับการตีความจากสิ่งที่ผู้เขียนเขียนขึ้น

แอร์โรว์สมิธ (Arrowsmith 1972:84) กล่าวว่า การอ่านคือ ความคิด ความรู้สึก หรือสภาพทางจิตที่เกิดขึ้นในสมองด้วยความเข้าใจข้อความที่เขียนหรือตีพิมพ์ขึ้นมา ความเข้าใจในการอ่านที่สมบูรณ์จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อความคิด ความรู้สึกของผู้อ่านตรงกับความรู้สึกของผู้เขียน

วอลคัท และคณะ (Walcutt, et al. 1974:18-26) กล่าวว่า การอ่านจะต้องประกอบไปด้วยความหมาย 3 ประการรวมกัน จะขาดความหมายใดความหมายหนึ่งเสียไม่ได้คือ

1. การอ่านคือการถ่ายทอดตัวอักษรเป็นเสียง
2. การอ่านคือการเข้าใจความหมายของภาษาที่เป็นตัวอักษร
3. การอ่านคือการใช้ความคิดเพื่อทำความเข้าใจกับความคิดของผู้เขียน

เอลส์กี (Eskey 1975:210-211) กล่าวว่า การอ่านคือ กระบวนการคิดและการเข้าใจสิ่งที่อ่าน ถ้าหากอ่านแล้วไม่เข้าใจก็ไม่ได้ชื่อว่า เป็นการอ่าน

กล่าวโดยสรุป การอ่านไม่ใช่เป็นเพียงการแปลสัญลักษณ์ภาษา เขียนหรือตัวอักษร โดยถ่ายทอดออกมาเป็นเสียงที่พูด เช่น การอ่านออกเสียงได้ถูกต้องเท่านั้น แต่การอ่านที่ถูกต้องนั้นผู้อ่านจะต้องใช้ความคิดและมีความรู้สึกต่อสิ่งที่อ่านและที่สำคัญคือมีความเข้าใจต่อสิ่งที่อ่านด้วย

ชนิดของการอ่าน

1. การอ่านออกเสียง ในประเทศที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ครูต้องสอนอ่านออกเสียงให้แก่เด็กเรียนเพราะในระยะ 2-3 ปีแรกของการเริ่มต้นเรียนภาษาอังกฤษนักเรียนต้องได้รับการฝึกการอ่านออกเสียงที่ถูกต้อง (Gurry 1968:97) การฝึกอ่านครูอาจอ่านนำก่อนแล้วให้นักเรียนฝึกอ่านตาม หรือครูให้นักเรียนอ่านตามเครื่องบันทึกเสียงโดยครูเปิดให้นักเรียนฟังแล้วอ่านตามเทปโดยครูปิด-เปิดเทป ให้นักเรียนอ่านตามเป็นระยะ ๆ ครูคอยสังเกตการออกเสียง ถ้านักเรียนออกเสียงผิดพลาดครูหยุดเทปแล้วแก้ไขให้นักเรียนออกเสียงให้ถูกต้อง (บัวรุ่ง โตรรัตน์ 2524:113)

พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ (2524:109-111) มีความเห็นสอดคล้องกับ บารุง โตรรัตน์ และ เคอร์รี่ (Guxrey) ในแง่ที่ว่าในการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย การสอนอ่านออกเสียง ให้แก่เด็กนักเรียนในระดับประถมศึกษาซึ่งเป็นระยะเริ่มเรียนภาษาอังกฤษนั้นเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญมากเพราะจากการเห็นตัวเขียน และการออกเสียงอ่านตามครูจนชำนาญนักเรียนจะโยงความสัมพันธ์เข้าด้วยกันจนพัฒนาไปสู่การเข้าใจความหมายได้ในระยะต่อมา

บัมพาส (Bumpass) นักการศึกษาที่มีชื่อเสียงในการสอนอ่านภาษาต่างประเทศ ได้ให้ความสำคัญในการสอนอ่านออกเสียงเป็นอย่างยิ่ง เขากล่าวว่า การสอนให้นักเรียนอ่านภาษาของตนเองกับการสอนให้นักเรียนอ่านภาษาต่างประเทศนั้นแตกต่างกันมาก เพราะการอ่านภาษาของนักเรียนเองนั้น นักเรียนพูดและเข้าใจภาษาแล้ว นักเรียนเพียงแต่ต้องรู้วิธีการออกเสียงให้สัมพันธ์กับข้อความที่ปรากฏในกระดาษเท่านั้น แต่การอ่านภาษาต่างประเทศเป็นการถ่ายถอดสิ่งที่เขียนออกมาเป็นการพูด เป็นขบวนการถอดความออกมาเป็นการพูด ดังนั้น บัมพาส (Bumpass) จึงเห็นว่า การสอนอ่านออกเสียงแก่นักเรียนในระดับประถมศึกษาในระยะเริ่มเรียน เป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญมาก เขากล่าวว่าถ้าการอ่านออกเสียงเป็นสิ่งที่จะต้องสอนในภาษาของตนเองแล้ว การสอนอ่านออกเสียงในภาษาต่างประเทศยิ่งเป็นสิ่งจำเป็นที่เดียว (พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ 2523:110)

2. การอ่านในใจ ในการอ่านทุกชนิดนอกจากผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนเขียนแล้ว ผู้อ่านควรใช้เวลาในการอ่านให้เหมาะสม ไม่อ่านช้าเกินไปเพราะจะทำให้เสียเวลาและการเข้าใจความหมายของเรื่องไม่ติดต่อกันอย่างราบรื่น การอ่านในใจเป็นการฝึกให้นักเรียนอ่านได้เร็วพร้อมกับเข้าใจเรื่องที่อ่านไปด้วย นักเรียนจะอ่านได้เข้าใจเร็วหรือช้าเพียงไรขึ้นอยู่กับความง่ายของโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ที่ปรากฏในเนื้อเรื่องนั้น ถ้าโครงสร้างและคำศัพท์ยากเกินไป นักเรียนจะอ่านได้ช้าและเข้าใจเรื่องที่อ่านได้น้อย

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการอ่าน

แฮร์ริส (Harris 1970:365) ได้กล่าวถึงตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการอ่านไว้ว่า การอ่านจะประสพผลสำเร็จมากน้อยเพียงไรขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการอ่าน 7 ประการคือ

1. วุฒิภาวะ
2. อายุ
3. เพศ

4. ประสบการณ์เดิม
5. ความบกพร่องทางร่างกาย
6. แรงจูงใจ
7. สภาพสิ่งแวดล้อม

ซึ่งจำแนกรายละเอียดได้ดังต่อไปนี้

1. วุฒิภาวะ วุฒิภาวะเป็นสิ่งสำคัญในการกำหนดระดับของการอ่าน ผู้มีวุฒิภาวะสูงย่อมอ่านได้ดีกว่าผู้มีวุฒิภาวะต่ำ วุฒิภาวะและความพร้อมเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกันอย่างมาก เพราะความพร้อม หมายถึง ระดับวุฒิภาวะและความสามารถที่จำเป็นในการเรียนรู้การอ่าน หรือการฝึกฝนกิจกรรมนั้น ๆ เช่น เด็กที่มีความพร้อมในการอ่าน ย่อมหมายถึงระดับวุฒิภาวะของเขาพร้อมที่จะแยกความคล้ายคลึงและความแตกต่างของตัวอักษรได้

ในการสอนอ่านภาษาอังกฤษแก่ผู้เริ่มเรียน ศิริรัตน์ นิลละคุปต์ (2526:6-13) ได้มีความเห็นสอดคล้องกับแฮร์ริส (Harxris) ในเรื่องวุฒิภาวะและความพร้อมว่าเป็นสิ่งจำเป็นมาก เพราะผู้เรียนจะต้องมีความพร้อมในการอ่าน คือ ผู้เรียนจะต้องเจริญวัยและอยู่ในชั้นที่พร้อมจะได้รับการสอนอ่าน

2. อายุ เด็กวัยรุ่นและเด็กที่มีอายุมากจะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ดีกว่าและเร็วกว่าเด็กที่มีอายุน้อย

3. เพศ ในระดับประถมศึกษาเด็กผู้หญิงจะอ่านได้ดีกว่าเด็กผู้ชายเป็นส่วนใหญ่

4. ประสบการณ์เดิม อิทธิพลของประสบการณ์เดิมที่มีต่อการอ่านจะเห็นได้ชัดเจนในเรื่องการถ่ายโยงการเรียนรู้ (transfer of learning) การเรียนรู้ด้านการอ่านสิ่งใหม่ ศัพท์หรือเลวลง ขึ้นอยู่กับการถ่ายโยงความรู้จากสิ่งทีอ่านในอดีต

5. ความบกพร่องทางร่างกาย เช่น อวัยวะในการอ่านบกพร่อง เช่น สายตาวาว สายตาสั้น สายตาเอียง ประสาทหูพิการ

6. แรงจูงใจ เป็นตัวกระตุ้นให้ทำกิจกรรม ครูควรให้วัสดุเป็นเครื่องล่อให้เกิดสนุกและมีแรงจูงใจในการอ่าน เช่น วัสดุรูปภาพที่เกี่ยวกับเนื้อเรื่องทีอ่าน ฯลฯ

7. สภาพสิ่งแวดล้อม สภาพสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนและในครอบครัวของนักเรียน อาจส่งเสริมหรือไม่ส่งเสริมความสามารถในการอ่านของนักเรียนก็ได้ ครอบครัวที่บิดามารดามีการศึกษาและรู้คุณค่าของการอ่าน มีหนังสือดี ๆ ประกอบกับโรงเรียนจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านอยู่เป็นประจำ ครูคอยให้กำลังใจ ช่วยเหลือ และสภาพในโรงเรียนมีระเบียบวินัย ห้องสมุด

บริการส่งเสริมการอ่านไว้เป็นอย่างดี ก็จะช่วยให้เด็กเรียนมีพัฒนาการในการอ่านเพิ่มขึ้น

การล่อนตามแนวการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communication Approach)

คราเชิน (Krashen) ได้กล่าวว่า การล่อนภาษามี 2 แบบ แบบแรกเรียกว่า "learning" ซึ่งเป็นการเรียนภาษาที่เน้นรูปแบบและกฎไวยากรณ์ วิธีนี้ผู้เรียนเรียนภาษาโดยฝึกถึงกฎอยู่ตลอดเวลา (conscious learning) ลักษณะการเรียนแบบนี้เน้นที่ความถูกต้องของภาษา (accuracy) ภาษาที่ผู้ล่อนนำมาล่อนเน้นรูปแบบกฎเกณฑ์ของภาษา (usage) ส่วนการล่อนภาษาอีกแบบหนึ่งซึ่งมีมาเกือบ 10 ปีแล้ว แต่เพิ่งมานิยมกันใน 4-5 ปีคือการล่อนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นการเรียนภาษาที่เน้นความหมายและความสามารถในการสื่อสาร ซึ่ง คราเชิน (Krashen) เรียกว่า การเรียนภาษาแบบธรรมชาติ (acquisition) ซึ่งการเรียนภาษาแนวนี้ถือเอาความสามารถในการสื่อสาร (fluency) สำคัญกว่าความถูกต้องของภาษา วิดโดว์สัน (Widdowson 1978:1-9) ได้กล่าวว่า ลักษณะของภาษาเพื่อการสื่อสาร (use) จะต่างจากลักษณะของภาษาที่เน้นกฎไวยากรณ์ (usage) โดยเขาได้สรุปให้เห็นความแตกต่างของการเรียนภาษา 2 ระบบดังต่อไปนี้

<u>การเรียนภาษาแบบไม่เป็นธรรมชาติ</u> (learning)	<u>การเรียนภาษาแบบตามธรรมชาติ</u> (acquisition)
1. ภาษาที่ล่อนจะเน้นแต่ละจุด แยกองค์ประกอบของภาษาเป็นส่วน ๆ (micro, discrete, fine tuning)	1. ภาษาที่ล่อนจะไม่แยกองค์ประกอบของภาษาศัพท์ โครงสร้าง และการใช้ภาษาแยกกันไม่ได้ (macro, global, net rough tuning)
2. ลักษณะของภาษาที่ล่อนเน้นความรู้เรื่องกฎ (usage)	2. ลักษณะของภาษาที่ล่อนเน้นความสามารถการใช้ภาษา (use)
3. ผู้เรียนมีความรู้ภาษาจำกัดแต่ความรู้ทางไวยากรณ์ (linguistic competence)	3. ผู้เรียนมีความรู้ทั้งไวยากรณ์และความสามารถในการสื่อสาร (communicative competence)
4. ผู้ล่อนให้ความสำคัญกับความถูกต้อง (accuracy) และรูปแบบ (form)	4. ผู้ล่อนให้ความสำคัญกับความสามารถในการสื่อสาร (fluency) และความหมาย (meaning)
5. เป็นขบวนการเรียนแบบรู้ตัว (conscious learning)	5. เป็นขบวนการเรียนแบบไม่รู้ตัวและค่อย ๆ ได้ภาษา (unconscious learning)

กาญจนา ปราบพาล (2527: LA1-LA9) ได้เสนอองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาตามแนวทฤษฎีสื่อสารดังนี้

1. บรรยากาศการเรียนรู้ (environmental component) จะต้องเอื้อต่อการเรียนภาษาเพื่อสื่อสาร สิ่งที่เรียนจะต้องใกล้ชิดกับผู้เรียนและผู้เรียนเห็นว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ในการใช้ภาษาจริง
2. ความสามารถของผู้เรียน (cognitive Component) ผู้เรียนต้องมีความสามารถที่จะสื่อสารได้ สิ่งที่สอนจะต้องไม่ยากจนเกินไปหรือง่ายเกินไป
3. ความชอบและความสนใจของผู้เรียน (affective component) ผู้เรียนจะอยากเรียนภาษาถ้าสิ่งที่เรียนตรงกับความต้องการและความสนใจของตน ถ้าสิ่งที่สอนใกล้ชิดกับผู้เรียนไม่เห็นประโยชน์สิ่งที่ไม่อาจกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนภาษาได้ ทำให้เกิดการกีดกันทางอารมณ์ (affective filters) ซึ่งเป็นด่านกั้นการเรียนรู้ อาจทำให้ผู้เรียนเกลียดภาษาได้

ดูเลย์ เบิร์ต และคราเชิน (Dulay, Burt and Krashen อ้างถึงใน กาญจนา ปราบพาล 2527: LA3) ได้มีความเห็นสอดคล้องกันว่าในการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารควรมีสลักษณะดังนี้

1. สิ่งที่สอนจะต้องเป็นสิ่งที่ผู้เรียนเข้าใจได้
2. สิ่งที่สอนต้องน่าสนใจและเกี่ยวข้องกับผู้เรียน
3. สิ่งที่สอนต้องไม่เรียงตามลำดับของการสอนไวยากรณ์
4. สิ่งที่สอนจะต้องมีปริมาณเพียงพอที่จะช่วยให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ได้
5. สิ่งที่สอนต้องไม่ทำให้ผู้เรียนต่อต้านการเรียน
6. สิ่งที่สอนเป็นเครื่องช่วยให้ผู้เรียนนำไปปฏิบัตินอกห้องเรียนได้

ในการสอนในห้องเรียน ดูเลย์ เบิร์ต และคราเชิน (Dulay, Burt and Krashen) ได้เสนอแนวทางและเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. ให้นักเรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยครูใช้คำถามที่นักเรียนมีโอกาสจะได้ใช้และได้พบจริง ๆ ในชีวิตประจำวัน ในกรณีที่ยังไม่พร้อมที่จะใช้ภาษาอังกฤษ ครูควรอนุญาตให้ผู้เรียนใช้ท่าทาง (non-verbal response) ได้ และครูต้องไม่คาดหวังว่าผู้เรียนจะต้องทำอะไรได้เกินความสามารถของเขา
2. การสอนในระยะเริ่มต้น ครูต้องให้โอกาสนักเรียนปรับตัวก่อน การสอนในระยะเริ่มต้นนี้ ครูอาจให้นักเรียนตอบโดยใช้ภาษาแรกของตนเองได้โดยไม่ต้องตอบเป็นภาษาอังกฤษ

ทุกครั้งไป และถ้านักเรียนไม่ยอมตอบครูก็ไม่ควรโกรธ

3. ถ้าภาษาที่สอนยากเกินระดับผู้เรียน ครูควรใช้สื่อการเรียนการสอนหรือกิจกรรมทางภาษา เช่น ถ้าเป็นนักเรียนระดับประถม ครูอาจใช้รูปภาพการ์ตูน ชู่น หรือของเล่น ถ้าเป็นผู้ใหญ่ กิจกรรมควรออกมาในรูปของการทดลองหรือการลำธิต่าง ๆ

4. ขณะสอนครูต้องไม่สร้างบรรยากาศที่ทำให้นักเรียนเกิดความเครียด ไม่ทำให้ผู้เรียนเสียหน้า เวล่านักเรียนตอบผิด ครูควรให้ความสำคัญกับความหมายมากกว่ามุ่งที่จะแก้ข้อผิดพลาด ไวยากรณ์ทุกตัว แต่ในกรณีที่มีความผิดพลาดให้ความหมายเปลี่ยน ครูควรแก้ แต่การแก้ครูควรเน้นการพูดประโยคที่ถูกต้องให้ฟัง ไม่ใช่เน้นว่าผู้เรียนตอบผิด

5. สร้างบรรยากาศความเป็นกันเองในห้องเรียนเพื่อที่นักเรียนจะได้ไม่อายเวลาตอบผิด และเมื่อนักเรียนตอบผิดก็ไม่ควรแสดงความรำคาญให้นักเรียนเห็น

6. ในการสอนการสนทนา ควรให้ผู้เรียนเรียนบทสนทนาที่เขาจะพบจริง ๆ เมื่อออกนอกห้องเรียนแล้วก็ใช้ได้ ครูควรสอนการสนทนาที่เป็นจริง (common social interactions)

7. ครูไม่ควรหวังจะให้ผู้เรียนเรียนรู้โครงสร้างทางภาษาทุกอย่างได้หมดในเวลาเดียวกัน ควรแทรกโครงสร้างไว้ในบทสนทนาตามบทเรียนจากง่ายไปหายาก

8. การสอนครูไม่ควรย้าให้เห็นความแตกต่างกับภาษาแรก เพราะอาจทำให้นักเรียนใช้ภาษาผิดได้ และครูไม่ควรใช้การแปลคำต่อคำเป็นเทคนิคในการสอน ควรใช้เทคนิคการแปลเพื่ออธิบายความหมายให้ชัดเจนเท่านั้น

จอห์นสัน และ มาร์โรว์ (Johnson and Marrow 1981:10) ได้เสนอแนะว่า ถ้าจะสอนให้ผู้เรียนสื่อสารได้จะต้องให้ความสำคัญต่อ "กระบวนการเรียนการสอน" เท่า ๆ กับ "การวางหลักสูตร" แต่ถ้าพิจารณาให้ลึกลงไปอีกจะเห็นว่ากระบวนการเรียนการสอนเป็นเรื่องสำคัญยิ่งกว่า เพราะแม้ว่าหลักสูตรยี่สิบที่มีเนื้อหาเน้นการสื่อความหมาย แต่ครูผู้สอนใช้กระบวนการเรียนการสอนที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการสื่อความหมายก็ไม่อาจทำให้ผู้เรียนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนภาษาเพื่อการสื่อความหมายได้ การสอนแบบสื่อความหมายจะต้องมีวิธีการดังนี้

1. ผู้เรียนต้องรู้ว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไร การสอนภาษาอังกฤษในอดีต มักขาดจุดหมายที่ชัดเจนโดยเฉพาะวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ครูมักไม่ตระหนักว่าเมื่อลูกศิษย์เรียนจบบทนี้แล้ว เขาควรจะทำอะไรได้บ้าง การเรียนภาษาเป็นการเรียนทักษะ นักเรียนต้องเอาความรู้ไปใช้ได้ สื่อความหมายได้ ไม่ใช่เรียนเพื่อรู้เฉย ๆ

2. การแยกออกเป็นส่วน ๆ ไม่ช่วยให้อ่านเร็วขึ้นหรือเข้าใจภาษาเพื่อสื่อความหมายได้เท่ากับการอ่านทั้งหมด (The whole is more important than the sum of the parts) แต่เดิมเราเชื่อกันว่าจะอ่านออกหรืออ่านเร็วขึ้นมักจะมีหลักการสำคัญว่าจะต้องแบ่งบทเรียนที่จะอ่านออกเป็นส่วนย่อยแล้วอธิบาย ถ้าเป็นการอ่านออกก็จะแยกประโยคคำตาม อธิบายแล้วฝึกก่อนที่จะตามมาด้วยการอธิบายและฝึกคำตอบ ถ้าเป็นการอ่านเนื้อเรื่องก็จะอธิบายศัพท์ โครงสร้างและไวยากรณ์เป็นตอน ๆ แต่แนวการสอนแบบสื่อความหมายไม่เห็นด้วยกับหลักการเช่นนั้น เพราะ การแยกอธิบายเป็นส่วน ๆ ไม่ช่วยให้อ่านเร็วขึ้นและเข้าใจภาษาได้จริง

3. จะต้องสร้างความอยากที่จะทำกิจกรรมให้เกิดขึ้นในใจของผู้เรียน ดังตัวอย่างที่เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองที่สนามบินสนทนากับผู้โดยสารคนหนึ่งซึ่งกรอกแบบฟอร์มไม่ครบ เช่น

At the airport

<u>Airport Official</u>	<u>Malee Rogers</u>
Your name, please?	Malee
No, no your family name?	Rogers
Could you spell it please?	R-O-G-E-R-S.
And your first name?	Malee M-A-L-E-E

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า ถ้าเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดการสนทนาระหว่างเจ้าหน้าที่กับมาลีก็คือ การที่มาลี กรอกแบบฟอร์มไม่ครบ เจ้าหน้าที่ไม่ทราบชื่อและนามสกุลของอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งเป็นข้อมูลที่เขาค่าเป็นต้องทราบ จึงเกิดการตั้งคำถามขึ้นและถามต่อจนกว่าจะได้ข้อมูลครบจึงหยุดถาม ซึ่งลักษณะที่คู่สนทนาไม่ทราบข้อมูลของอีกฝ่ายหนึ่งเรียกว่าเกิด information gap และต่างฝ่ายต่างต้องการที่จะทราบข้อมูลหรือต้องให้ข้อมูล เรียกว่ามี needs for communication สิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยสำคัญที่สุดที่ทำให้เกิดการสื่อความหมายในชีวิตจริง (Johnson and Morrow 1981:11-15) ดังนั้นในการสอน ครูจึงควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีลักษณะเหมือนกับการสื่อความหมายในสถานการณ์จริงมากที่สุด โดยใช้หลักการให้ข้อมูลคนละส่วนแก่ผู้เรียนแต่ละคน กิจกรรมประเภท Jig-saw listening ของ กิดเดส และ สเตอทริดจ์ (Geddes and Sturtridge) ซึ่งให้ผู้เรียนฟังบทความจากแหล่งต่างกันแล้วมาแลกเปลี่ยนข้อมูลกับผู้เรียนอื่น ๆ หรือกิจกรรมแบบ Jig-saw Reading ซึ่งผู้เรียนได้อ่านบทความต่างกันแล้วมาแลกเปลี่ยนข้อมูลกับผู้เรียนอื่น ฯลฯ กิจกรรมเหล่านี้ล้วนแต่เป็นความพยายามที่จะสร้างสถานการณ์เพื่อให้เกิดความจำเป็นในการสื่อความหมายทั้งสิ้น

4. จะใช้ภาษาคล่องก็ต้องให้ผู้เรียนใช้ภาษามาก ๆ การที่จะให้ผู้เรียนพัฒนาการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายนั้น ผู้สอนจะต้องเตรียมกิจกรรมที่มีลักษณะเหมือนกิจกรรมการสื่อความหมายในชีวิตจริง และให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกการใช้ภาษาสื่อความหมายให้ได้มากที่สุด โดยให้นักเรียนทำกิจกรรมเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม (pair and group work)

5. ผู้เรียนต้องไม่กลัวที่จะใช้ภาษาผิด ในอดีตการสอนภาษาเน้นความถูกต้องของรูปแบบภาษา ครูจึงมักจะแก้ออผิดพลาดของนักเรียนทุกครั้ง ซึ่งก่อให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดี เพราะผู้เรียนขาดความมั่นใจและไม่กล้าฝึกใช้ภาษาเพราะกลัวที่จะทำผิด แต่ครูก็ไม่ควรปล่อยให้ผู้เรียนใช้ภาษาผิด ๆ โดยไม่แก้ไข เพราะการใช้ภาษาผิด ๆ ซ้ำแล้วซ้ำเล่าทำให้แก้ไขยาก ในภายหลัง เพียงแต่ครูพยายามแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นโดยไม่ให้ผู้เรียนรู้สึกเสียหน้า ครูควรสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้ตึกคักมีชีวิตชีวา จัดกิจกรรมให้มีความหลากหลายที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความอยากที่จะเรียน และกิจกรรมนั้นเอื้อต่อการที่ผู้เรียนจะได้มีโอกาสฝึกใช้ภาษาที่เขาจะต้องนำไปใช้ได้ ในชีวิตจริงต่อไปในวันหน้า

การสอนอ่านตามแนว Communicative Approach

ในการสอนอ่านอังกฤษในอดีต ครูมักจะพบปัญหาในการสอน คือ นักเรียนขาดแรงจูงใจในการเรียน สาเหตุเป็นเพราะนักเรียนไม่ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมภายในห้องเรียน ครูเป็นศูนย์กลางในห้องเรียน ในวิชาการสอนอ่านครูมักจะรวบรัดโดยการแปลให้นักเรียนฟัง การเรียนการสอนจึงเป็นการสื่อสารทางเดียว (one way communication) นักเรียนจึงเบื่อและเกิดทัศนคติไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะไม่มีแรงจูงใจในการเรียน ขาดความกระตือรือร้น เพราะไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนในห้อง (พัลลภ อินธรรมมิตร 2526:49) การสอนอ่านในแนว Communicative Approach จึงมุ่งใช้กิจกรรมกลุ่มเข้าแก้ปัญหาดังกล่าวข้างต้น เพราะกิจกรรมกลุ่มทุกชนิด คือ ทั้งกิจกรรมที่เป็นคู่ (pair-work) และกิจกรรมที่เป็นกลุ่ม (group-work) ล้วนแต่เปิดโอกาสให้นักเรียนในชั้นได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้จริง กิจกรรมกลุ่มมีประโยชน์ต่อการใช้สอนอ่านอังกฤษเป็นอย่างมาก เพราะ

1. กิจกรรมกลุ่มช่วยให้นักเรียนไทยสามารถพัฒนาและสร้างเชื่อมั่นและกล้าแสดงออกมากขึ้น เพราะจากประเพณีวัฒนธรรมการสั่งลุ่มความเชื่อและการอบรมแบบไทย ๆ นักเรียนไทยส่วนใหญ่ไม่กล้าซักถามหรือแสดงความคิดเห็นมากนัก การพัฒนาความกล้าการแสดง

ออกจึง เริ่มต้นจากในกลุ่มก่อนแล้วนักเรียนจะพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองขึ้นตามลำดับ

2. ในชีวิตจริงนั้นการทำงานเกือบทุกชนิดจะสำเร็จได้ดีเพราะการร่วมมือจากบุคคลหลายฝ่าย การนำกิจกรรมกลุ่มเข้ามาใช้ในการสอนอ่านอังกฤษจะช่วยให้นักเรียนเกิดความร่วมมือร่วมใจกันทำงาน เกิดความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้

3. กิจกรรมกลุ่มทำให้นักเรียนได้แก้ปัญหาร่วมกันรับผิดชอบในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายร่วมกัน รู้ถึงวิธีการแก้ปัญหาร่วมกันด้วย นักเรียนรู้จักแบ่งแยกหน้าที่และความรับผิดชอบร่วมกันในกลุ่มและศึกษาถึงงานที่ได้รับมอบหมายอย่างละเอียด เพราะกิจกรรมกลุ่มที่ดีจะต้องมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน

4. กิจกรรมกลุ่มได้จำลองสภาพการปฏิบัติงานจริงมาให้นักเรียนได้สัมผัสเท่ากับเป็นการปูพื้นฐานให้นักเรียนรู้จักใช้ภาษาในแงุ่่มและสภาพที่เป็นจริง

5. กิจกรรมกลุ่มทำให้ครูสามารถประเมินการแสดงออกและความรู้ความสามารถของนักเรียนได้ดี เพราะครูเป็นผู้ควบคุมการดำเนินงานภายในห้องเรียน ขณะนักเรียนทำกิจกรรมส่งเสริมการอ่านเป็นกลุ่ม ๆ ครูประเมินผลนักเรียนแต่ละคนโดยการสังเกต และให้คำแนะนำเมื่อนักเรียนปรึกษา

โดยสรุปกิจกรรมกลุ่มเป็นหัวใจช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น ลิตเติลวูด (Littlewood 1981:19) การ์ตเนอร์ (Gardner 1979:32) และซาวิยอน (Savignon 1976:295) ต่างมีความเห็นสอดคล้องกันว่าในการสอนอ่านอังกฤษตามแนว Communicative Approach นั้น ครูควรนำกิจกรรมกลุ่มทั้งที่เป็นคู่ (pair-work) และกิจกรรมกลุ่ม (group-work) มาใช้ เพราะเป็นการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด

กิจกรรมการอ่าน

กิจกรรม คือ การกระทำใด ๆ ที่ครูและนักเรียนจัดทำขึ้นภายในชั่วโมงเรียนเพื่อให้การอ่านสนุกสนานและง่ายต่อความเข้าใจในบทเรียน (Riden 1959:104)

กิจกรรมส่งเสริมการอ่าน หมายถึง กิจกรรมที่ครูจัดให้แก่ นักเรียนเพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจในสิ่งที่อ่านทำให้การเรียนการสอนอ่านเกิดความสนุกสนานและมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนเพิ่มขึ้น (Riden 1959:105)

๗ ในการศึกษากิจกรรมการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษนั้น ครูควรพิจารณาเลือกกิจกรรมหลายกิจกรรมเข้าเสริมการอ่าน โดยพิจารณาเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง วัสดุ และระดับชั้นของนักเรียน บารุง โตรัตน์ (1413:146) ได้เสนอแนะให้ครูคัดสรรกิจกรรมเข้าเสริมการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ โดยปรับกิจกรรมเหล่านั้นให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่องวัสดุและระดับชั้นของนักเรียน การใช้กิจกรรมหลายกิจกรรมเข้าช่วยในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษก่อให้เกิดประโยชน์ดังต่อไปนี้คือ

1. ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินควบคู่ไปกับการได้รับความรู้และเข้าใจในสิ่งที่เรียน ทำให้การเรียนการสอนไม่น่าเบื่อหน่ายทำให้บรรยากาศในการเรียนแจ่มใสเป็นกันเอง
2. กิจกรรมหลายกิจกรรมที่นักเรียนทำเป็นการย้ำให้นักเรียนเกิดความแม่นยำในด้านเนื้อหามากยิ่งขึ้น
3. นักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการอ่านอังกฤษ เพราะการเรียนสนุกสนานมีชีวิตชีวา มีกิจกรรมให้ทำหลายรูปแบบเป็นการขจัดความน่าเบื่อหน่ายด้วยวิธีสอนแบบโบราณที่เน้นให้นักเรียนอ่านและแปลเป็นหลักใหญ่

เนื่องจากกิจกรรมการอ่านอังกฤษมีมากมาย บางครั้งครูสอนอ่านอังกฤษตัดสินใจไม่ได้ว่าจะคัดสรรเอากิจกรรมใดมาใช้ประกอบการสอน โอแมกจิโอ (Omaggio 1981:70-73) ได้เสนอแนะแนวทางแก่ครูในการคัดสรรว่ากิจกรรมใดมีประโยชน์หรือไม่โดยถือเกณฑ์ดังนี้

1. กิจกรรมที่จะนำมาใช้ในการสอนอ่านนั้นต้อง เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สื่อสารมีการใช้ภาษาได้จริงและเป็นกิจกรรมที่มีลักษณะใกล้เคียงสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน
2. กิจกรรมนั้นจะเป็นกิจกรรมกลุ่ม หรือกิจกรรมคู่ก็ได้แต่ควรให้ผู้ทำกิจกรรมได้แสดงออกทางการใช้ภาษาร่วมกับกลุ่มหรือคู่ของตนให้มากที่สุดเพื่อฝึกให้นักเรียนใช้ภาษาและเข้าใจเนื้อเรื่องร่วมกันกับสมาชิกในกลุ่มของตน
3. กิจกรรมที่ครูคัดสรรมาควร เป็นกิจกรรมเหมาะสมกับวัสดุและระดับชั้นของผู้เรียน กิจกรรมต้องน่าสนใจและท้าทายความสามารถของผู้เรียน กล่าวคือไม่ยากหรือง่ายจนเกินไปจนก่อให้เกิดความน่าเบื่อหน่าย

4. ครูควรคำนึงว่ากิจกรรมที่คัดสรรมาประกอบการสอนอ่าน ควร เป็นกิจกรรมที่: กระตุ้นให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านสูงกว่าระดับการอ่านขั้นพื้นฐานไม่เน้นเฉพาะความรู้ ในระดับความจำ กิจกรรมการสอนอ่านที่ดีควรกระตุ้นให้นักเรียนตีความ แปลความและควร เป็น กิจกรรมที่กระตุ้นให้นักเรียนคิดแก้ปัญหาได้ด้วย

กล่าวโดยสรุปจะเห็นได้ว่ากิจกรรมการสอนอ่านนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญ ครู ควรหลีกเลี่ยง การสอนอ่านที่เน้นการแปลหรือ เล่นอรรถาธิบายเพียงรูปแบบเดียวจนเกิดความซ้ำซากจำเจ ครูสอน อ่านอังกฤษน่าจะพิจารณาถึงหลักการสอนอ่านที่มีกิจกรรมส่งเสริมการอ่านหลายกิจกรรมเข้าประกอบ การสอนเพื่อให้บรรยากาศการสนทนาสนุกสนานยิ่ง เป็นการสร้างทัศนคติที่ดีต่อการ เรียนภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียน

กิจกรรมส่งเสริมการอ่าน

กิจกรรมคัดสรร เป็นกิจกรรมส่งเสริมการอ่านที่ช่วยให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมหลายรูปแบบทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านพร้อมกับเกิดความสนุกสนานในการทำกิจกรรมควบคู่กันไปด้วย กิจกรรมคัดสรรต่อไปนี้มีผู้วิจัยได้คัดสรรมาจากนักการศึกษาซึ่ง เล่นอรรถาธิบายกิจกรรมส่งเสริม การอ่านไว้ดังนี้

กิจกรรม Jig-saw reading

ลิตเติลวูด (Littlewood 1981:30) มีความเห็นว่า กิจกรรม Jig-saw reading เป็นกิจกรรมส่งเสริมการอ่านที่ดีมากเพราะทำให้นักเรียนได้ทำงานกลุ่มและฝึกให้เป็นผู้ที่รู้จักรวบรวม ข้อมูลมาวิเคราะห์ปัญหาและแก้ปัญหาได้จริงถ้าหากได้รับความช่วยเหลือและการแนะนำจากครูอย่าง เหมาะสมแล้วจะทำให้นักเรียนมีพัฒนาการทางการอ่านในด้านการตีความการวิเคราะห์วิจารณ์และ แก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ดี

วิธีการเล่น

1. แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 4-5 กลุ่ม แต่ละกลุ่มควรมีสมาชิกประมาณ 4-5 คน
2. ครูแจกบทสนทนาของแต่ละครในเนื้อเรื่อง ข้อความในบทสนทนาสัมพันธ์กับเนื้อหา ในเนื้อเรื่องนักเรียนแต่ละกลุ่มได้รับแจกบทสนทนาที่สลับลำดับขั้นตอนแตกต่างกัน นักเรียนแต่ละ

กลุ่มปรึกษากันต่อข้อความให้สัมพันธ์กัน คติวิเคราะห์เชื่อมโยงตามแนวเนื้อเรื่องที่เรียนมา

3. นักเรียนปรึกษาและสรุปผลที่เป็นมติของกลุ่มว่า ข้อความในบทสนทนาหมายถึงใคร ให้เหตุผลสนับสนุนได้ว่าทำไมจึงคิดเช่นนั้น

ในการทำกิจกรรม Jig-saw reading นี้ ครูอาจตัดแปลงโดยเปลี่ยนจากบทสนทนาของตัวละครในเรื่อง เป็นข้อมูลเกี่ยวกับตัวละครในเรื่องก็ได้ หรือถ้าใช้กับนักเรียนระดับสูงขึ้นก็ตัดแปลงให้ข้อมูลซับซ้อนขึ้นเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนหาคติวิเคราะห์ แยกแยะและเชื่อมโยงข้อมูลได้ ผักการแก้ปัญหา เป็นควบคู่ไปกับการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นพร้อมกับความสนุกสนานในการทำกิจกรรม

✓ กิจกรรมเรียงภาพการ์ตูนประกอบเรื่อง

พรพิมล ตริโยติ (2524:58-62) มีความเห็นว่า กิจกรรมการใช้ภาพการ์ตูนประกอบเรื่อง เป็นกิจกรรมส่งเสริมการอ่านที่มีคุณค่าทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้อย่างรวดเร็วและทำให้การอ่านสนุกมีชีวิตชีวาเป็นอย่างมาก เพราะความน่ารักของภาพการ์ตูนดึงดูดความสนใจของนักเรียนในวัยประถมศึกษาได้ดีเพราะเด็กในวัยนี้ชอบการ์ตูนมากกว่าวัยอื่น ครูจึงควรใช้สิ่งนี้ที่เด็กสนใจเข้าประกอบกิจกรรมการอ่านเพื่อประโยชน์ในการอ่านให้บรรลุผลดียิ่งขึ้น

✓ วิธีเล่น

1. ครูให้ทำกิจกรรมกลุ่มหรือเดี่ยวก็ได้ ถ้าเป็นกลุ่มไม่ควรเกินกลุ่มละ 5 คน
2. ครูแจกภาพการ์ตูนเกี่ยวกับเนื้อเรื่องให้แต่ละกลุ่มปรึกษาทำความเข้าใจกันเรียงเรียงขั้นตอนของเรื่องโดยใช้ภาพการ์ตูนเป็นสื่อ
3. นักเรียนส่งตัวแทนของกลุ่มออกมาเล่าเรื่องโดยใช้ภาพการ์ตูนประกอบการเล่าเรื่องเสร็จแล้วครูอาจกระตุ้นด้วยคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องให้นักเรียนร่วมกันออกความคิดเห็น
4. ครูให้นักเรียนช่วยกันสรุปเรื่องตามขั้นตอนโดยใช้ภาพการ์ตูนเป็นแนวเพื่อให้นักเรียนเข้าใจเรื่องผิดพลาด

✓ กิจกรรมเกมนักสืบ

บัมพาส (Bumpass) ได้เสนอแนะว่าในการสอนอ่านสับใจความภาษาอังกฤษควรใช้กิจกรรมเกมนักสืบเป็นกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน เพราะกิจกรรมนี้ช่วยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่าน และมีความแม่นยำในด้านรายละเอียดของเนื้อหาในสิ่งที่อ่าน ซึ่งความแม่นยำในด้านเนื้อหา มีความจำเป็นมากต่อนักเรียนในการอ่านขั้นตีความ แปลความ และการอ่านขั้นสูงขึ้นไปซึ่งต้องอาศัยความแม่นยำของรายละเอียดของเนื้อหา เป็นข้อมูลในการตีความวิเคราะห์วิจารณ์ต่อสิ่งที่อ่าน กิจกรรมเกมนักสืบจึง เป็นกิจกรรมส่งเสริมการอ่านที่มีประโยชน์มากต่อการสอนอ่าน

วิธีเล่น

1. เป็นกิจกรรมที่ทำเป็นกลุ่มหรือเดี่ยวก็ได้
2. ครูให้นักเรียนอ่านเรื่อง เล่าเรื่องแล้วสืบหารายละเอียดของตัวละครแต่ละตัวในเรื่อง ภายในเวลาอันจำกัดตามที่ครูกำหนดให้
3. นักเรียนเขียนรายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่สืบหามา ลงบนแผ่นกระดาษแล้วนำส่งครูกลุ่มใดสามารถสืบหารายละเอียดได้ถูกต้องและรวดเร็วครูตัดสินให้เป็นกลุ่มที่ชนะ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

งานวิจัยในประเทศ

วิไล ชีวะเจริญ (2523) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาฝึกหัดครูระดับปริญญาตรีปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษาภาคใต้ของประเทศไทย" ได้ผลสรุปว่า ความสามารถทางการฟัง การอ่านและการเขียนของนักศึกษาไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนด (60%) ระดับความสามารถในทักษะทั้ง 3 อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ

ยนิษฐา รายพิบูลย์ (2521) ศึกษาความสามารถในการอ่านขั้นต้นคความของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิทยาลัยการศึกษาระดับสูง วิทยาเอกภาษาอังกฤษ พบว่า ในด้านทักษะการอ่านเพื่อ สืบใจความสำคัญ ทักษะการอ่านเรียง โดยลำดับเหตุการณ์ และทักษะการอ่านเพื่อสรุปความ ผลปรากฏว่า การอ่านทุกทักษะของนักศึกษายังอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุงแก้ไข เพราะแม้แต่นักศึกษาที่มีความสามารถในการอ่านที่อยู่ในระดับสูงสุดของห้องก็ยังคงอยู่ในระดับที่ต้องล่อน ต้องอาศัยความช่วยเหลือจากผู้อื่น

พิศพิชญ์ ทวยเจริญ (2515) ศึกษาปัญหาข้อผิดพลาดในการอ่านตำราภาษาอังกฤษ ของนิสิตปีที่ 2 วิทยาลัยการศึกษาระดับประกาศนียบัตรและปทุมวัน พบว่า นิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่า 2.5 มีข้อผิดพลาดในการอ่านตำราภาษาอังกฤษในด้านความหมายของศัพท์โครงสร้าง และการวินิจฉัยใจความเรื่องราวที่อ่านน้อยกว่ากลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.2 ถึง 2.5 และกลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.2 เป็นกลุ่มที่มีข้อผิดพลาดมากที่สุดในทุก ๆ ด้าน นิสิตในกลุ่มนี้มีคะแนนเฉลี่ยสูงและต่ำ มีข้อผิดพลาดทางด้านโครงสร้างของภาษาน้อยกว่าข้อผิดพลาดทางด้านความเข้าใจ และความหมายของศัพท์ แต่นิสิตในกลุ่มปานกลางมีข้อผิดพลาดทางด้าน โครงสร้างของภาษามากกว่าข้อผิดพลาดทางด้านความเข้าใจและความหมายของศัพท์นั้น

กัญญา ธรรมมงคล (2524) ได้วิจัยเรื่อง "การสร้างแบบทดสอบมาตรฐานวัดความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบทดสอบมาตรฐานวัด ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์และวิเคราะห์ความสามารถในการอ่านภาษา อังกฤษเชิงวิจารณ์ของนิสิตก่อนเริ่ม เรียนในระดับบัณฑิตศึกษา กลุ่มตัวอย่างประชากรประกอบด้วย นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 4 และ 5 จากสาขาวิชาต่าง ๆ ผลจากการวิจัยคือ

1. แบบทดสอบมาตรฐานวัดความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์ที่ผ่านการทดสอบแล้ว วัดความสามารถด้านต่าง ๆ ในการอ่านเชิงวิจารณ์ดังนี้
  - 1.1 วัดความสามารถในการแยกสิ่งทีอ่านว่าเป็นข้อเท็จจริงหรือความเห็น หรือความเห็นที่มีข้อเท็จจริงเป็นพื้นฐาน
  - 1.2 วัดความสามารถในการประเมินว่าข้อสรุปต่าง ๆ ลอดคล้องหรือไม่กับ เนื้อความอันเป็นพื้นฐานของความเห็นที่กล่าวมาแล้วก่อน
  - 1.3 วัดความเข้าใจเกี่ยวกับจุดมุ่งหมาย ทัศนคติ และวิธีแสดงความคิดเห็น ของผู้เขียน

1.4 วัดความสามารถในการลงความเห็นโดยพิจารณาเทียบเคียงเหตุผลที่สอดคล้องกับข้อมูลที่ให้มา

1.5 วัดความสามารถในการตีความโดยเฉพาะการตีความรายงานวิจัย

2. แบบทดสอบความสามารถการอ่านอังกฤษเชิงวิจารณ์มีผลสัมพันธ์กับคะแนน GPA ซึ่งเป็นตัวแทนความสามารถทางวิชาการมากกว่าคะแนน GPA วิชาภาษาอังกฤษ แสดงว่าความคิดเชิงวิจารณ์ หรือสติปัญญา มีความสัมพันธ์อย่างยิ่งกับความสามารถในการอ่านเชิงวิจารณ์

3. การวิเคราะห์ความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์แสดงว่านิสิตระดับปลายปริญญาตรีมีปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์ ที่มีปัญหาน้อยที่สุดคือ การแยกได้ว่าข้อความใดเป็นข้อเท็จจริง ข้อความใดเป็นความเห็น และข้อความใดเป็นความคิดเห็นที่มีฐานมาจากข้อเท็จจริง

อวยพร สฤตตัน (2527) ได้ศึกษาเรื่องการเล่นรูปแบบการคัดกิจกรรมและการฝึกทักษะการวิพากษ์วิจารณ์ในการสอนวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยทำการศึกษาในโรงเรียน 19 แห่งในเขตการศึกษา 4 พบว่า กิจกรรมการฝึกทักษะการวิพากษ์วิจารณ์ที่ปฏิบัติในระดับมาก คือ การให้นักเรียนอ่านแล้วพูดวิพากษ์วิจารณ์ และการให้อ่านแล้วเขียนวิพากษ์วิจารณ์ ส่วนการให้ฟังแล้วเขียนวิพากษ์วิจารณ์นั้นปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย กิจกรรมให้อ่านแล้วพูดวิพากษ์วิจารณ์ที่ครูให้นักเรียนปฏิบัติมากเป็นอันดับแรก คือ ครูและนักเรียนแลกเปลี่ยนกันถามและตอบหลังจากได้อ่าน ส่วนกิจกรรมให้อ่านเรื่องแล้วเขียนวิพากษ์วิจารณ์ที่นักเรียนปฏิบัติมากที่สุด คือ การแบ่งกลุ่มช่วยกันเรียบเรียงข้อความแสดงเหตุผลต่อเรื่องที่อ่าน และปัญหาที่สำคัญของนักเรียนในการคัดกิจกรรมวิพากษ์วิจารณ์วิชาภาษาไทย คือ นักเรียนไม่มีความมั่นใจในตนเอง ไม่กล้าแสดงออก

อักษร รุ่งมณี (2524) ได้วิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลเพิ่มความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อการอ่านระหว่างการสอนอ่านแบบปกติและการสอนอ่านโดยคัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนอ่านโดยการคัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านมีคะแนนในการทำแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนอ่านแบบปกติและพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านด้วยกิจกรรมส่งเสริมการอ่านมีผลเพิ่มของคะแนนความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อการอ่านสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

งานวิจัยในต่างประเทศ

คราวิต (Krawiec 1946:246) ได้ทำการวิจัยด้านการอ่านแก่เด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาเป็นจำนวน 360 คน พบว่า ในการอ่านสับใจความภาษาอังกฤษนั้น ถ้าครูสอนโดยให้นักเรียนฟังเสียง (auditory presentation) ร่วมกับการเห็นรูปภาพเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง (visual) ด้วยแล้ว ประสิทธิภาพในการเรียนเพิ่มขึ้นและนักเรียนก็จะมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนมากขึ้นด้วย

ไรเดน (Riden 1959:205) ได้ศึกษาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่มีผลต่อความสามารถในด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับอายุ 8 ปี ผลปรากฏว่า ความสามารถในการอ่านของเด็กสอดคล้องกับสติปัญญา วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมทางบ้านมีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่านของเด็กเป็นอย่างมาก

สโตรม (Strom 1959:129-133) แห่งมหาวิทยาลัยอินเดียนา (Indiana University) ได้ศึกษาเรื่องความรู้ในด้านไวยากรณ์ว่าจะมีส่วนช่วยในการอ่านหรือไม่ โดยศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับความสามารถที่จะวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของคำในประโยคและไวยากรณ์ในเนื้อเรื่องที่อ่าน และได้ศึกษาถึงเรื่องสติปัญญา ลักษณะภาพทางเศรษฐกิจและเพศว่ามีผลต่อการอ่านและความรู้ด้านไวยากรณ์หรือไม่ เขาเลือกนักเรียนจากโรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนรัฐบาล จำนวน 10 โรงเรียน 15 ชั้นเรียน จำนวนนักเรียน 327 คน โรงเรียนอยู่ใน 8 รัฐ เครื่องมือที่ใช้คือ

1. แบบสอบถามส่วนบุคคล เพื่อหาสถานภาพทางเศรษฐกิจ สังคม อาชีพของบิดามารดา และภาษาที่นักเรียนพูดที่บ้าน
2. แบบทดสอบเกณฑ์สติปัญญา
3. แบบทดสอบที่สร้างขึ้นเองมี 3 ส่วนคือ ส่วนที่เกี่ยวกับการอ่าน ส่วนที่เกี่ยวกับศัพท์ และส่วนที่เกี่ยวกับไวยากรณ์ ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่หาความเชื่อมั่นและเที่ยงตรงแล้ว

ผลการศึกษา

1. ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการอ่านกับความสามารถในการวิเคราะห์ แยกแยะปัญหาทางไวยากรณ์ และความสัมพันธ์ของประโยคที่นักเรียนทำได้มีความสัมพันธ์กันน้อย

มาก โดยมีรายละเอียดของความถูกต้องที่นักเรียนทำข้อสอบในด้าน การอ่านได้มีช่วงตั้งแต่ 61.72-88.51 และในด้านไวยากรณ์ตั้งแต่ 33.89-44.69

2. จากการหาค่าสหสัมพันธ์แบบหุจสูตรระหว่างคะแนนทั้งหมดในเรื่องไวยากรณ์ การอ่านเอาเรื่อง คำศัพท์ และระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบวัดเกณฑ์สติปัญญาและคะแนนรวมทั้งหมด ปรากฏว่า ได้ค่าสหสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01

3. ความแตกต่างกันในลักษณะภาพทาง เศรษฐกิจและสังคมของนักเรียน และอาชีพบิดามารดาเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการอ่าน

4. หลังจากศึกษาด้วยการแบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่มตามลักษณะภาพทาง เศรษฐกิจและสังคม ปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มโรงเรียนในโครงการทดลองสามารถทำคะแนนในการอ่านได้ดีอย่างมีนัยสำคัญ

เมานท์ฟอร์ด (Mountford 1975:60-65) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการอ่านโดยการวิเคราะห์ข้อความ (discourse analysis) และการตัดแปลงบทอ่านภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะให้ง่ายขึ้น เขาได้ให้ข้อคิดว่าการวิเคราะห์ข้อความมีประโยชน์อย่างยิ่งในการสอนอ่านและเสนอแนะให้มาไปอยู่กับนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเชิงวิทยาศาสตร์ เพื่อเป็นเครื่องช่วยให้เข้าใจบทอ่านง่ายยิ่งขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย